

נְצַבִּים ראש השנה

בעלון זה נעסוק בתוכן שיעור מס' 648 במדרשת "ברינה יקצור", מיסודו של מו"ר הגאון רבי יעקב אדלשטיין זצ"ל השיעור נמסר ברמת השרון ברחוב הקוצר 2, בכל יום ב' בשעה 19:00. השיעור מועבר גם בזום, מספר הפגישה: 977999777, סיסמת כניסה: 777.

עלון מס' 534 שנה י"א העלון מוקדש לע"נ מו"ר הרב יעקב אדלשטיין זצ"ל כ"ג אלול תשפ"א

999 תשפ"א

המאבק 999 תשפ"א

כה גדולה מעלת הכלל, שאף חטאי היחיד - אם חלק מהכלל הוא - אינם מושגחים, שרחמי הקב"ה על הכלל. לעומת זאת, אם ייבדל מהכלל, ויעמוד לדין לבדו, אף אם יהא צדיק, מכל מקום חטאיו הספורים יימנו ראשונים קודם למעשיו הטובים. ועל כן יש לאדם לשים מגמתו להיות חלק מן הכלל, וכך מובטח שיעבור הדין בשלום, ולהיכתב לשנה טובה ומבורכת!

מסופר על הרב מפוניבז' זצ"ל, פעם כששכב בבית חולים לפני ניתוח, קרא לכמה עסקנים מתלמידיו שיבואו אליו, ושאל אותם אם אפשר לעשות דבר מה למען הכלל, לפתוח ישיבה, או דבר אחר. אמרו לו תלמידיו: 'מדוע שואל הרב שאלות אלו עכשיו, כששוכב במצב של פיקוח נפש? לאחר שהניתוח יעבור בשלום אז יעשה הכל'... ענה להם: 'על הרבי ר' ישראל מקוז'ניץ זצ"ל מסופר, שאמרו עליו הרופאים שיש לו גוף חלש מאוד, כשל תיגוק. והנה, חי ר' ישראל באריכות ימים, ולא כנבואת הרופאים שייפטר בקיצור ימים. שאלו חסידיו: ילמדנו רבנו, במה הארכת ימים? אמר להם: בכל פעם הייתי נוטל על עצמי תפקיד חדש למען הכלל, וכשסיימתי תפקיד אחד, הייתי נוטל תפקיד נוסף למען הרבים, ולכן לא יכול היה הקב"ה לקחת אותי מהעולם, כדי שאוכל לגמור התפקיד בו אני עסוק למען כלל ישראל...'

וכן אני, אמר הרב מפוניבז' - נמצא לפני ניתוח, במצב פיקוח נפש, וכדי שאזכה לעבור את הניתוח בהצלחה - רוצה אני לקחת תפקיד חדש למען הכלל, ואז בטוח אני כי הניתוח יעבור בשלום, ואזכה לחיים!

כשאדם הוא חלק מהרבים ולא פורש להיות יחיד, ופועל למען הרבים ואו בזיכוי הרבים, אז הרבים צריכים לו ולכן זו אחת מהדרכים לזכות בדין.

ברם, פותחת הפרשה: "אתם נצבים כולכם היום" - **לכשתהיו ביחד נצבים** - באחדות (בבית כנסת או בקהילה והלוואי אחדות בכל עם ישראל) - יש שלום בארץ, וכשיש שלום בארץ יש שלום בעליונים, אזי יתקיים בנו: עושה שלום במרומיו הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל, וזה המתכון לשנה טובה ומבורכת.

בהזדמנות זו מבקש להודות לכל המפיצים והתורמים לעלוננו שפועלים בהתנדבות להגדלת שמו יתברך ועושים זאת למען שמו באהבה, תזכו למצוות ולשנה טובה ומבורכת.

נְצַבִּים - תוכן ענייני הפרשה

- א. כל ישראל נצבים לקבלת הברית שההולך להיות "עם ה'" (כט, ט-כח).
- ב. הבטחת ה' שישראל יחזרו בתשובה מאהבה באחרית הימים, גם אם יהיו נדחים בקצה הארץ (ל, א-ז).
- ג. מצות התשובה (ו"א שמדובר על לימוד התורה) - לא בשמים היא (ל, יא-ד).
- ד. ובחרת בחיים (ל, טו-כ).

פותחת הפרשה: "אתם נצבים היום כלכם לפני ה' אלוקיכם ראשיכם... כל איש ישראל". במאמר שלפניכם נעמוד על הקשר בין פסוק זה (פרשה זו) לבין ראש השנה, ומהי הדרך לזכות בדין ביום הדין - ראש השנה.

בנביא (מלכים ב; ד, ה-ג) מסופר אודות מעשה אלישע והשונמית - "וַיְהִי הַיּוֹם וַיַּעֲבֹר אֱלִישֶׁע אֶל שׁוֹנָם וְשָׁם אָשָׁה גְדוֹלָה, וַתִּחַזַּק בּוֹ לֵאמֹר לָחֶם וַיְהִי מִדֵּי עֲבָרוּ יָסַר שְׁמָה לֵאמֹר לָחֶם... נַעֲשֶׂה נָא עֲלֵיִת קִיר קִטְנָה וְנָשִׂים לוֹ שָׁם מִטָּה וְשִׁלְחָן וְכִסֵּא וּמִנְוָרָה... וַיְהִי הַיּוֹם וַיָּבֵא שְׁמָה וַיָּסַר אֶל הָעֲלִיָּה וַיִּשְׁכַּב שָׁמָּה... וַיֹּאמֶר לוֹ אָמֵר נָא אֲלֵיָּה הֲנֵה חֲרַדְתְּ אֲלֵינוּ אֵת כָּל הַחֲרָדָה הַזֹּאת מָה לַעֲשׂוֹת לָךְ הֲיֵשׁ לְדַבֵּר לָךְ אֶל הַמֶּלֶךְ אוֹ אֶל שַׂר הַצָּבָא וַתֹּאמֶר בְּתוֹךְ עַמִּי אֲנִי יוֹשֶׁבֶת".

בפשטות נראים פני הדברים, כי בתמורה למאמצי השונמית שתיקנה עבור אלישע עליית קיר קטנה בביתם, אשר בבואו אליהם יסור שמה, קורא לה אלישע, ומבקש לברר אם יש לך דבר אל המלך או אל שר הצבא, ועונה לו השונמית: "בתוך עמי אנכי יושבת", כלומר - לא זקוקה היא לכלום. יש לה כל צרכיה, ולא חסר לה דבר.

והנה בזהור (בראשית סט): מובא, כי אותו יום - ראש השנה היה, שנאמר "וַיְהִי הַיּוֹם וַיַּעֲבֹר אֱלִישֶׁע" וכשכתוב "היום" הכוונה לראש השנה - "היום הרת עולם". א"ל אלישע: "הֲיֵשׁ לְדַבֵּר לָךְ אֶל הַמֶּלֶךְ?" המלך זה הקב"ה, שאז נקרא 'מלך' - "המלך הקדוש" - "המלך המשפט". והנביא שואל אותה אם היא רוצה שיזכיר אותה לפני המלך - הקב"ה. ומובא בחז"ל כי באותו זמן היתה היא עקרה, ומה היא עונה? - "בְּתוֹךְ עַמִּי אֲנִי יוֹשֶׁבֶת". לו יצויר, שרבי חיים קניבסקי שליט"א יבוא לפני תפילת נעילה ליהודי שמצפה לילדים זה 20 שנה, אך טרם נושע, וישאל אותו האם הוא רוצה שיזכיר אותו בתפילה שיפקד בזרע בר קיימא, ואותו יהודי יענה "לא, תודה, אני יושב עם כל הציבור, זה בסדר". נשמע הזוי?! א"כ מה טמון בתשובת השונמית "בְּתוֹךְ עַמִּי אֲנִי יוֹשֶׁבֶת"?!...

כדי לבאר את מה שהיה עם השונמית ראוי להקדים מה שנאמר בזהור (בראשית סט): "רבי אלעזר אמר: בא וראה, בשעה שדין שרוי בעולם, לא יבקש אדם שייזכר שמו בעולם לפני הקב"ה, דאם ייזכר שמו - יבדקו בחובו ויבואו להשיח בו. מנין? משונמית! באותו יום היה ראש השנה, והקב"ה דן העולם, וכשאמר לה אלישע "הֲיֵשׁ לְדַבֵּר לָךְ אֶל הַמֶּלֶךְ" - זה הקב"ה, שנקרא "מלך הקדוש", "מלך המשפט" - "וַתֹּאמֶר בְּתוֹךְ עַמִּי אֲנִי יוֹשֶׁבֶת" לא רוצה שיזכירו אותי וישגוהו בי, אלא "בְּתוֹךְ עַמִּי אֲנִי יוֹשֶׁבֶת". אינני חפצה שיזכירוני באופן פרטי, פן ידקדקו בדיני, אלא רצוני להיות חלק מן הכלל, וכך לעבור את יום הדין. וכן מובא בזהור (שמות מד, ב), שבשעה שהדין תולה בעולם, לא ירשם האדם לבדו, שאלו הנודעים והנרשמים לבדם, אזי אף-על-גב שזכאים המה, מכל מקום נתפסים המה ראשונים בחטאייהם, ולכן אל לו לאדם לפרוש מהציבור לעולם, שכן כשמרחם הקב"ה על ישראל - על הכלל מרחם הוא. ולכן אמרה השונמית "בְּתוֹךְ עַמִּי אֲנִי יוֹשֶׁבֶת", ולא רצתה שידונה באופן עצמאי. לכך על אף שייכלה השונמית לבקש פרי בטן, לו כה ייחלה, כיון שדבר זה גורם שתופיע בדין לבדה מחוץ לכלל - דחתה הצעה זו.

מערכת 'ברינה יקצור' מאחלים לכל בית ישראל שנה טובה ומתוקה, כתיבה וחתומה טובה

**וְהָיָה בְּשִׁמְעוֹ אֶת דְּבַרֵי הָאֱלֹהִים הַזֹּאת
וְהִתְפַּרַּךְ בְּלִבּוֹ לֵאמֹר שְׁלוֹם יְהוָה לִי כִּי
בְשִׁרְרוֹת לְבִי אֵלַיךְ לְמַעַן סְפוֹת הַרְוָה אֶת
הַצְּמֵאָה” (כט, יח)**

מִי יִחְיֶה וּמִי יָמוּת. ועל הנידונים לחיים יכתב, מִי יָנוּחַ, וּמִי יָנוּעַ, מִי יִשְׁלַח וּמִי יִתְיַסֵּר (מתוך "ונתנה תוקף" לרבי אמנון ממגנצא). מובן מאליו שכל מי שמוח לו בקדקודו, ואינו לוקה חלילה ב'ואמר בלבבו שלום יהיה לי כי בשרירות לבי אלך'... - מחפש עצות על מנת לזכות לגזר דין טוב.

ב'ספר חרדים' (פרק עג): ייחד פרק שלם לסגולות ורפואות קלות, המועילות לכפרת עוונות בתחילת הפרק הוא מספר על שר אחד שבעת מסע ציד נשך על ידי שועל, וכתוצאה מכך חלה מאוד ונטה למות. כמובן שטובי הרופאים עשו את כל שבידם על מנת לרפאות את השר והשתמשו בסמי רפואה יקרים מאוד, אך העלו חרס בידם. עד אשר אחד ממשרתי השר ליקט מיני עשבים, הידועים לו, בשדה, ויכתוש את העשבים במכתש וישם על רגל אדונו יום, יומיים, וביום השלישי נתרפא השר והלך על רגליו. ויהי לפלא.

וכתב ב'ספר חרדים', שכשם שבחולי הגוף ישנן תרופות פשוטות המיוצרות מעשבי יער ומועילות לרפא חולי קשה, כך גם בחולי הנפש, הנגרם ע"י החטאים, יש סגולות ורפואות קלות, המועילות לרפא את חולי הנפש.

וכתב ה'חרדים' שש סגולות שיעזרו לאדם לזכות ביום הדין. נציג שתיים מהן: הראשונה, לענות 'אמן יהא שמיה רבא' בכל כוחו. והביא שם מהזוהר הקדוש, שצריך שיזדעזעו כל אבריו, ולענות בקול חזק, "ומי שיורגל לעשות כן הנה הוא מְבַשֵּׂר שִׁימְחֵלוּ כָּל עוֹנוֹתָיו, אִם לֹא יוֹשֵׁב לְכַסְלָהּ".

השנייה, להיות זריז בשמירת השבת בכל תנאיה ודקדוקיה. כי למרות שהוא מחוייב בשמירת שבת, אף-על-פי-כן בזכות זריזות בקיום מצוה זו יקויים בו: "כל שומר שבת מחללו - אל תקרי מחללו אלא מחול לו".

וידוע מה שכתב ה'יערות דבש' (מובא בהקדמת המ"ב), שמי שאינו יודע הלכות שבת על בוריין, אי אפשר כלל המציאות שינצל מאיסור שבת, לפיכך הרוצה להזדרז בשמירת שבת חייב ללמוד ביסודיות הלכותיה.

וכתב ה'פרי מגדים': "כל המוסיף מחול על הקודש - מוסיפין לו חיים".

מי לא רוצה לזכות בהבטחתו של ה'פרי מגדים' ביום ראש השנה!...

לפני מספר שנים, בשעה שכיהן רבי משה שמואל שפירא זצ"ל כראש ישיבת 'באר יעקב', הגיעה לפניו אשה שבורה ובוכיה. ב"ה זכתה היא לעשרה ילדים טובים ובריאים, אך לפני זמן קצר נודע לה כי היא חולה במחלה הקשה ל"ע המאיימת לסיים את חייה ולהשאיר את עשרת ילדיה בודדים וגלמודים. כעת, מטיסים אותה הרופאים לביצוע ניתוח מסובך בחו"ל, וזקוקה היא לרחמי שמים מרובים.

ראש הישיבה, ר' משה שמואל שפירא שמע את כאבה הגדול וחשב קמעא. לאחר מחשבה קלה, פנה אליה ואמר לה: "ראי, במצב כה לא פשוט שאת נמצאת בו, את חייבת זכות גדולה מאוד אשר בכוחה לעורר רחמי שמים מרובים ולהחיש ישועה מיידית להצלתך. על כן מייעץ אני לך לקיים את הבטחת רבותינו ז"ל: 'לקראת שבת לכו ונלכה, כי היא

מקור הברכה' תוספת שמוסיף האדם בכניסת השבת, בכוחה להביא ישועה גדולה לאדם ולהרעיף עליו את כל הברכות האמורות בתורה. על כן, עצתי לך היא, שתקבלי על עצמך להכניס את השבת חצי שעה קודם הזמן הרגיל, וב"ה בזכות כך תראי ישועה גדולה".

האשה קבלה על עצמה מיד לקבל את השבת חצי שעה קודם הזמן, וכך עשתה.

לתדהמת הרופאים, לאחר מספר שבועות החלימה האשה לחלוטין מהמחלה, כך שאפילו לא היתה צריכה לניתוח המסובך בחו"ל, אשר היה התקוה האחרונה והיחידה להצלתה... הגוף שלה הבריא מיום ליום לבדו, באורח פלאי ולא מוסבר. האשה לא ידעה את נפשה מרוב אושר ושמחה והיא עשתה את צעדיה במהירות לשיבתו של ר' משה שפירא, על מנת להודות לו על הישועה שבאה בזכותו.

כשקיבל אותה הרב, אמר לה: "לא אני ברכתי אותך, אלא השבת הקדושה, היא בעצמה ברכה אותך ובקשה עליך לפני ה', מפני שזהו הכלל שגילו לנו חז"ל, מי ששומר את השבת ומקדים את קבלתה, כך השבת שומרת עליו ומברכת אותו בכל דבר הנצרך בו לישועה.

עוד עוררו רבותינו, לנהוג על פי מה שמובא בגמרא (מסכת ראש השנה ט"ז): "כל שנה שהיא רשה בתחילתה מתעשרת בסופה". ופירש רש"י שם: 'שנה שרשה בתחילתה', שישראל עושיין עצמן רשים בראש השנה לדבר תחנונים ותפילה, כעניין שנאמר (משלי יח, כג): 'תְּחַנּוּנִים יְדַבֵּר רֵשׁ'".

והיינו שישראל חשים שאין להם מעצמם כלום, ותלויים לגמרי בקב"ה, ומשום כך מתחננים ומתפללים להקב"ה שישיפע עליהם מטובו, וע"י זה הם זוכין באמת שהקב"ה ישפיע עליהם שפע הטבה. [ע"פ 'לעבדך באמת']

“אִתְּם נִצְבִים הַיּוֹם כְּלֶכֶם לִפְנֵי ה' אֱלֹקֵיכֶם

רְאִשֵׁיכֶם שְׁבִטֵיכֶם” (כט, ט) - האמת בוקעת דרך

“אִתְּם” אותיות 'אָמַת'. האמת בוקעת לה דרך עד כיסא הכבוד, ובזכותה תתיצבו לפני שופט הארץ בימים הנוראים. [רבי אהרן מקרלין זצ"ל]

הלבבות שהתאבנו צועקים

“אִתְּם” ראשי תיבות = אָבִין מְקִיר תְּזַעַק (חבקוק ב, יא). הימים הנוראים מסוגלים לתשובה, ואפילו הלבבות שהתאבנו צועקים אל ה'. [רבי יעקב-צבי מפוריסוב זצ"ל]

כולם שווים

“כְּלֶכֶם לִפְנֵי ה' אֱלֹקֵיכֶם” - 'כְּלֶכֶם' שווים בעיניו. אין ה'ראשיכם', 'זקניכם' ו'שוטריכם' חשובים בעיני ה' יותר מ'חוטב עציך' ו'שואב מימך'. [כלי יקר]

כולם זקוקים לכולם

“אִתְּם נִצְבִים הַיּוֹם כְּלֶכֶם... רְאִשֵׁיכֶם שְׁבִטֵיכֶם... מַחְטָב עֲצִיךְ עַד שְׂאֵב מִימֶיךָ” (כט, ט-י). אף שמדובר בסוגים שונים בבני ישראל, מ'ראשיכם' ועד 'שואב מימך', הכתוב כולל את כל הסוגים יחד. כולם מתאספים ומתאחדים לישות אחת, לקומה אחת שלמה. היינו שכל אחד ואחד מהסוגים זקוק לשני וכל אחד משלים את חברו. [לקוטי תורה]

”ואמר הדור האחרון... אשר יבא מארץ

רחוקה” (כט, כא) - סיפור

מעשה נפלא סיפר רבי שמואל טרוביץ זצ”ל, רב העיר “ראשון לציון” (הובא ב’מעדני שמואל’): ר’ לייב, יהודי קשיש בן למעלה מ-90, סיפר לי את הסיפור הבא: ‘גדלתי ברוסיה, אך מנותק מחיי תורה ומצוות, ובחסידי ה’ חזרתי בתשובה. אך דבר אחד העיקר עליי שנים רבות, ברוסיה של אותם ימים (לפני כ-60 שנה), כשהפרנסה הייתה בדוחק, אחי ואני, יחד עם חברים נוספים, הקמנו אגודה ועסקנו בממכר עורות בעסק “שחור”. אחי, כראש האגודה, פיטר את אחד העובדים שלא עמד במשימות שלנו. הלה החליט לנקום בנו, והלשין לנ.ק.ו.ד. (משטרה החשאית). אחי, כנקמה על מעשהו זה, כתב מכתב הלשנה לנ.ק.ו.ד. בו דיווח כי הנ”ל עבר בעבר עבירה כלכלית. את המכתב שלחתי אני בדואר. כתוצאה ממכתב זה, הנ”ל נעצר באופן מיידי ונענש באופן חמור במיוחד - הוטל עליו לשלם סכום כסף גבוה מאוד. כשחזרתי בתשובה, נזכרתי במעשה חמור זה, בו שימשתי כשליח, שעפ”י ההלכה הרי נחשב אני ל”מוסר” (מלשין), ועתה, בהגיעי לגיל זקנה ושיבה וקיצו קרב, נשארתי שקוע בחטא זה, שאין תשובה מועלת עד ששייב את הגזלה, ומה בידי לעשות?? הקשיש פרץ בבכי מר, והתחנן: רבי, עזור לי לצאת מהסבך הזה, הדבר בנפשי! שאלתיהו: ‘האם ידוע לך אם אותו יהודי חי? האם יש לו יורשים?’ והקשיש השיב: ‘לפי השמועות הוא נפטר מזמן, אך לפני 10 שנים ראיתי את בנו. יותר מזה איני יודע’. ‘איך אני יכול לעזור לך?’ ‘רבי, אתה המרא דאתרא, וכפי שידוע, מה שהרב פוסק - כך מתקבל בשמים. כל מה שתטיל עלי - אעשה, ועם פסק דין זה אבוא לבי”ד של מעלה’. הדברים הדהימו אותי, אמרתי לו שעליי לחשוב ולהתייעץ עם ת”ח. החלטתי לצרף את רבני העיר, שנשב כבי”ד, ונחליט בס”ד מה ניתן לעשות. הזמנתי אותו ליום רביעי, עשרה ימים לאחר מכן. ביום שלישי, בשעת בוקר מוקדמת, דפק ר’ לייב על דלת ביתי דפיקות רמות. הוא נכנס לביתי כשכולו נרגש ונסער, ובישר לי בצהלה: ‘ב”ה הבעיה נפתרה!! הוא סיפר כי בימים האחרונים חלה, והלך לרופא. מאחר שהקדים להגיע לתור שנקבע לו, ישב בחוץ והמתין בתחנת האוטובוס ליד קופת החולים. ‘בתחנת האוטובוס ישב יהודי מבוגר, שניכר היה עליו שעלה מחבר העמים. השיחה בינינו התגלגלה, והתברר כי הוא מאותה עיירה בה התגורר היהודי אותו אני מחפש כל כך. לשאלתי אם הוא מכיר, והוא השיב: ‘בוודאי, הוא היה חמי, ואני חתנו!’ חזרתי ושאלתי אותו: ‘היכן אתה גר?’ ‘כאן בראשול”צ, בשיכון הרוסים’, השיב לי. ר’ לייב נדהם, וסיפר לו את אשר ארע. והלה הזמינו לביתו. כשהגיע לביתו וסיפר את הסיפור, קמה אשתו ואמרה כי היא זוכרת היטב את המאורע בו אנשי המשטרה החשאית פשטו לפתע על הבית. היא אף זכרה את גובה הסכום שנלקח מהם. ‘זיכו אותי משמים באופן פלאי מצואו את המשפחה שכה חיפשתי’ סיפר הזקן. אמרתי לו: ‘עתה צריך לברר מיהם יוצאי חלציו, שלהם משפט הירושה’. התברר שישנם כי ברוסיה מתגוררים שלושה נכדים של אותו אדם, שהם היורשים עפ”י דין תורה. ואז נזכר הקשיש, כי כאשר עזב את רוסיה, הייתה לו תכנית חסכון בבנק, שהכילה סכום זהה לסכום הנזק שנגרם ע”י ההלשנה. את הכסף לא ניתן היה להוציא לארץ, אך היתה אפשרות להעבירו מהבנק לתושבי רוסיה. אמרתי לקשיש כי את סכום הכסף הנשאר בבנק יעביר לשלושת היורשים. והם יאשרו שקיבלוהו הנשאר בבנק כתובה, וכך עשה. כעבור זמן מה הגיעו 3 קבלות, שהיוו את תשלום החוב. משהגיעו הקבלות, בא אלי ר’ לייב כשכולו קורן מאושר, וביקש: המתחיל במצווה אומרים לו גמור, כאשר יגיע זמני ללכת מהעולם תניח בקברי קבלות הללו, וזה ישמש לי מסמך לבי”ד של מעלה. וכך היה. לאחר זמן קצר הופיע היהודי בחלומי כשהוא שמח, ואמר: בשמים זיכוני ויצאתי זך ונקי!

”אם יהיה נדחך בקצה השמים, משם יקבצך ה’ אלקיך... ומל ה’ אלקיך את לבבך ואת לבב זרעך לאהבה את ה’ אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך למען חייתך” (ל, ד:ו)

מסר משמים היישר ללב

השבוע, לפני שלוש-עשרה שנים, השתנו חיי של יוסי בן יצחק מחיפה. בשבת כ”ג באלול נחת באחת מבירות אירופה לטיול החצי-שנתי שלו ושל חבריו. קדושת השבת ואווירת חודש אלול לא היו אז חלק מרכזי בעולמו. לפנות בוקר, שעתיים לאחר שעלה על יצועו, התעורר בבהלה: “חשתי כאב אדיר בחזה. התיישבתי וניסיתי להאט את נשימתי. כעבור כמה דקות ניסיתי לחזור לשכב, אך הכאב החד חזר והקפיץ אותי למצב ישיבה. יוסי הבין שיש לו בעיה מסוימת אך לא קלט את חומרתה: “מתוך גישה שבכוחי ובעוצם ידי אני יכול לפתור הכול, החלטתי לצאת לפעילות ספורטיבית - ריצה לאורך הנהר. כעבור שעתיים שבתי למלון, נשכבתי על מיטתי, ושוב חזר הכאב החד והקפיץ אותי. באין ברירה ניסיתי לישון בישיבה. זו הייתה התנוחה היחידה שבה יכולתי לנשום. הזמנתי רופא וזה טען שמדובר בהתקררות. נתן לי כדורים, והלך לדרכו. ישבתי בחדרי, מביט בנוף ונפשי בוכה. במוחי ניקרה השאלה: מה עשיתי, למה זה מגיע לי?... אך ‘התשובה’ הייתה רחוקה ממני.”

שמע ישראל השעות חלפו והכאב נמשך: “התחלתי לספור את השעות עד הטיסה לארץ. בארבע לפנות בוקר החלטתי לצאת לטיול במלון, כדי לשאוף אוויר, ואז זה קרה: חשתי התכווצות חזקה בחזה, האוויר כאילו נגמר, נפלתי במסדרון ותוך כדי הנפילה נפלטה מפי צעקה: ‘שמע ישראל’. כאב חד פילח את חזי. הזעתי כמו שלא הזעתי בחיי. בשארית כוחותיי הגעתי לחדר. לקחתי מגבת, התיישבתי על הספה ונרדמתי לראשונה אחרי ארבעים שעות.”

לאחר נחיתתו בארץ פנה אל רופא משפחה וזה הפנה אותו בבהילות לחדר המיון. “שם הודיע לי שאני חולה בדלקת קרום הלב - דלקת של השק העוטף את הלב (ערלת הלב), ואך כפסע היה ביני ובין מוות מְיָדִי. הבנתי שהקב”ה שמע את זעקת ‘שמע ישראל’ שנפלטה מפי וברחמיו העניק לי את חיי במתנה”, הוא אומר.

שלושה ימים לאחר מכן, בערב ראש השנה, השתחרר. “באותו רגע התחיל השיקום הרוחני שלי”, הוא מספר. “ביום הכיפורים פתחתי את המחזור, ובפעם הראשונה בחיי התעמקתי במילים. בשמחת תורה כיבדו אותי בהקפה והחזקתי ספר תורה לראשונה מאז בר-המצווה. ליבי פעם בחוזקה, אך לא רק מהמחלה, הפעם גם מהתרגשות. הציבור בירך אותי ‘תזכה לשנים רבות’, ברכה שקיבלה משמעות מיוחדת.

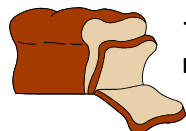
“נולדתי מחדש. כמו ילד שלומד ללכת בהתחלה. פתאום קלטתי דבר מצמרר: כל האירוע התרחש בשבת שבה קראו את הפסוקים (דברים ל, ד): ‘אם יהיה נדחך בקצה השמים, משם יקבצך ה’ אלקיך... ומל ה’ אלקיך את לבבך’.

הייתי ‘בקצה השמים’, והקב”ה, בחסדו הגדול, מל את ערלת לבי ופתח אותו לפעילות רוחנית חיובית.”

כיום יוסי מחלק את זמנו בין העבודה, המשפחה והתרומה לקהילה. “בתי הקפה והטיולים הראוותניים פינו את מקומם ללימוד תורה, לעזרה לזולת ולזיכוי הרבים”, הוא אומר.

סימנים לראש השנה - סדר ליל ראש השנה

*נקדים ונאמר שרבו המנהגים בסדר ליל ראש השנה, וינהג האדם לפי מנהגי אבותיו.

טובלים את פרוסת החלה בדבש או בסוכר וי"א לטבול עם מעט מלח, לפני שמברכים המוציא לחם מן הארץ.

תמר

לוקחים תמר, מברכים עליו: ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם בורא פרי העץ. טועמים ובולעים מעט ואומרים: יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שיתמו אויבינו ושונאינו וכל מבקשי רעתנו.

לוביא (רוביא)

לוקחים לוביא ואומרים: יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שירבו זכותינו ויתלבנו.

כרתי (דומה לבצל ירוק)

לוקחים כרתי ואומרים: יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שיכרתו אויבינו ושונאינו וכל מבקשי רעתנו.

סלקא (תרד - עלי מגול)

לוקחים סלקא ואומרים: יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שיסתלקו אויבינו ושונאינו וכל מבקשי רעתנו.

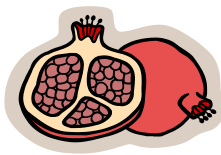
קרא (קרע - דלורית)

לוקחים קרא (דלעת) ואומרים: יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שתקרע רוע גזר דיננו, ויקראו לפניך זכותינו.

רימון

לוקחים רימון (מתוק) ואומרים: יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שנהיה מלאים מצות כרימון.

תפוח בדבש

לוקחים פרוסת תפוח טובלים בדבש או תפוח מבושל בסוכר ואומרים: יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שתתחדש עלינו שנה טובה ומתוקה.

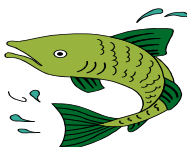

ראש של כבש

לוקחים ראש של כבש ואומרים: יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שנהיה לראש ולא לזנב. ותזכור לנו אילו של יצחק אבינו ע"ה, בן אברהם אבינו ע"ה.

והנוהגים לקחת דג ואומרים גם: יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שנפרה ונרבה כדגים ותשגיח עלינו בעינא פקיחא.

תכלה השנה וקללותיה, תחל שנה וברכותיה

סגולות לראש השנה

ברינה יקצורו

א. יתאמץ בכל כוחו לשלוט ביצרו לבל יבוא לידי כעס והקפדה בתוך ביתו - ביחוד בלילי ראש השנה ויומיהם. וטוב ארך אפים מגבור, ומושל ברוחו מלוכד עיר. ונכון ללמוד משניות מסכת ראש השנה בסעודת ראש השנה, כי דבר בעתו מה טוב (אפשר פרק אחד בכל סעודה) [ילקו"י מועדים עמ' לב].

ב. השפעה עצומה על כל השנה יש בכך, שלאחר תפילת ערבית של ר"ה, יכנס אב המשפחה לביתו בשמחה ויברך את כולם במאור פנים "לשנה טובה תכתבו". ואח"כ יאמר 'פתח אליהו' עד 'קם רבי שמעון' ויוסיף פסוקי ברכה (הנמצאים במחזורים), ויזהרו שלא לדבר דברי חולין!

ג. כותב רבי חיים פלאגי זצ"ל: "יאמר ברכת 'שהחיינו' בליל ר"ה, לאט ובאימה וביראה, ויכוון: הודות לה' יתברך שזיכה אותנו לחיות גם בשנה זו ולהגיע לרגע זה, ויזכור שיש אנשים שלא זכו להגיע ללילה הזה, רח"ל. והאומרה בשמחה והודאה, סגולה היא שגיגע גם לר"ה הבא בשמחה!"

ד. נהגו לאכול בשני הלילות של ראש השנה מיני מאכלים [ה"סימנים"], לסימן טוב לכל ימות השנה.

ה. וסגולה לזכות ביום הדין, כתב הרש"ש זצוק"ל, שמי שיקבל עליו ביום הדין, ובפרט בתקיעת שופר אפילו קבלה אחת, הוא ערב שהקבלה הזאת תהיה לו למליץ יושר. ולכן אם אדם יקבל על עצמו למשל לברך ברכת המזון מתוך הסידור, כי בדוק ומנוסה שברכת המזון מתוך הסידור, סגולה היא לבטל גזירות קשות ורעות וגם סגולה לפרנסה (הגרא"מ ש"ך זצוק"ל בשיחה לאברכים).

ואפשר להתחזק באמירת אמון. לברך ברכות באופן שאזניו שומעות את מה שמוציא מפיו, לומר 'שלום' בשמחה לחבריו, וכשכנס לביתו, ועוד.

ו. התפילות בראש השנה תהיינה בשמחה, בטוב לבב, בנעימה קדושה, ומתוך כוונה שלימה, כי בטוחים אנחנו בישועת הקב"ה - שיכתבנו ויחתמנו לחיים טובים. ומכל מקום, אדם שמתעורר מעצמו בבכיה ומתפלל בדמעות שליש, אין בזה חשש איסור כלל. [חזו"ע ימים נוראים פ"ז]

בברכת התורה

ריון ברינה

"לְאֶדָם מַעֲרַכֵי לֵב וּמַה' מַעֲנֵה לְשׁוֹן" (משלי טז, א)

לעילוי בשמת מו"ר אבי: יעקב בן רחל וצדוק

מרת אימי: שרה-סרח בת שמחה ויוסף מרכוס מרדכי בן רבקה ויוסף: דינה בת שרה נפתלי בן רוח: סמי בן שמחה: גורג' בן שמחה רבי מאיר בן אשר: יוסף חיים בן לאה: יהודה בן טובה שלמה בן זוהרה: יעקב בן סאלם: חיים בן דוד ורחל אשר מסעוד בן זוהרה: רחמים בן חאור אברהם אפרים בן ציון ורבקה: עופר בן יחיא: דויד (רוג'ה) בן שמחה משה אהרן בן מאיר יצחק: מאיר בן שמחה: שמעון בן רחל בן זינו מינה בת מרדכי שמואל: יפה נדרה בת נעימה: רוחה בת שמשון מרים בת עזיה: כותון בת חביבה: אהובה (דייז) בת טובה חיה בת יוסף: רחל בת חנה: חנינה בת כמיה

להצלחת: אריה (לאון) בן מלכה: אליעד יעקב, הדס-הודיה ויעל בני פאולה

זיווג הגון: זהבה בת אטו: ג'ימי שמואל בן אסתר: נעמה בת אסתר: יצחק בן חיה רחלי בת זהבה: עדינה בת שמחה: אלקנה רחמים בן איריס: בתיה בת אסתר

לרפואת:

הרב מאיר נסים בן כמסאנה שליט"א יעקב ישאל בן גלית: אריאל בן אביגיל מנחם בן עליזה: שמעון בן רחל: אברהם בן אנט אורטל בת גלית: יקטורה בת שרה: זוליס בת חנה פאולה בת דינה: גלית בת רות: מרים קרן בת רבקה אילה לאה בת ציפורה: שושנה בת שרה רחל בת נארה: רות בת לינה: מורית בת רחל

לזרע של קימא:

יהודה יחזקאל יוסף בן רחל מרים נפתלי שלמה בן לאה: לאור בן דינה שושנה רייזל בת מינה: שירה בת שושנה מיטל בת לולו: ליאת בת ויקטוריה שמחה צביה בת רחל: יובל בן שלומית רחל בת חיה: עדי בת מזל

להזמנות, להקדשות ולתרומות בסלולרי - 050-3828752

או במייל: Ronbarina@gmail.com

כתובת: רח' הקוצר 2 רמת השרון

מצוה לתרום מכספי מעשר לזיכוי הרבים

ניתן לשלוח צ'ק לכתובת: רח' הקוצר 2 רמת השרון מ.4741102